

Byl moc chytrý na to, aby ho ukazoval před ostatními. Všichni ho vnímali jako bezchybného hodného kluka. Ale já jsem tu jeho masku prokoukla už ve třech letech, když mi při honěné úmyslně podrazil nohy a přivlastnil si výhru v podobě bonbónů.

Tehdy to bylo poprvé a naposledy, co jsem brečela kvůli klukovi.

„Schovávala jsem se před tebou.“ Tu nenáviděnou přezdívkou, *Sal*, jsem záměrně přeslechla, a naopak se na něj sladce usmála. „Nechtěla jsem si před večeří pokazit chuť.“

„Takhle vítáš starého přítele?“ zeptal se. „Není divu, že má vaše firma problémy.“

Zatnula jsem čelist. *Samozřejmě* že tuhle krizi vytáhne při první příležitosti. „Nejsme přátelé a tohle s prací nijak nesouvisí.“

„Tak teda ne/přítele.“ Sebastian se narovnal a přešel ke mně.

Kráčel uvolněně a ladně, jako by ho to stálo jen zlomek úsilí, kolik by na to potřeboval kdokoli jiný.

Rozvalil se na gauči naproti mně a zdálo se, že si vůbec nevšímá toho, jak na něj moje energie křičí „běž pryč a skoč do jezera plného masožravých piraní“.

Někteří lidi prostě nechápou náznaky.

„Nejsme ani to,“ řekla jsem chladně. „Ve slově ne/přátel je pořád *přátelé*.“

„To sice říkáš, ale znám tě líp než většina tvých „přátel“. V koutcích se mu objevil vědoucí úsměv. „Kolik sladkostí jsi kvůli stresu snědla od chvíle, co se rozšířila zpráva o prvním případu?“

Do háje s ním.

„Žádnou.“ Ta lež mi snadno vyklouzla z pusy. „To už nedělám.“

Sebastianovy oči se zabodly do mých. Byly průzračně jantarové, se zlatými skvrnami. Ve skomírajícím slunečním světle připomínaly oči lva.

„Lhářko,“ řekl tiše.

Zrudla jsem. Srdce se mi zase rozbušilo dvakrát rychle, takže mi hlasitě dunělo v uších, zatímco jsme na sebe zírali. Ve vzduchu jiskřila dlouho potlačovaná nevraživost.

Nesnášela jsem ho tolik, až jsem skoro nemohla dýchat.

„Je nějaký důvod, proč se neustále vyskytuješ tam, kde tě nechťejí?“ zeptala jsem se. „Nebo tě jednoduše baví lézt mi na nervy?“

„Ano a ano.“

Vážně jsem si přála, abych mohla zrealizovat svůj plán s projímadlem. Vidět ho, jak se svíjí v křečích, by stálo za jakékoli následky.

„Pořád zapomínáš, že jsem pozvaný.“ Sebastian se opřel a v očích mu pohrával chladný úsměv. „Nevtrhl jsem sem bez ohlášení.“

„Pozvali tě na večeři, ne sem. Ke mně.“ *Tohle je moje místo*, dodala jsem málem, ale to by znělo dětinsky. Navíc, kdyby Sebastian věděl, jak moc zimní zahradu zbožňuju, nikdy by neodešel.

„Můžeš vstát a odejít, kdykoli se ti zachce.“ Pokrčil rameny. „Nikdo tě nenutí se se mnou bavit.“

„Byla jsem tu první. Nikam nejdu.“

„Aha.“ Na rtech se mu objevil sotva znatelný úsměv, který kontrastoval s otráveným výrazem na zbytku jeho tváře. „Tak to jsme se zřejmě ocitli ve slepé uličce. *C'est dommage*.“

Překlad: Jaká smůla.

Nebyla jsem rodilá mluvčí francouzštiny jako on, ale díky studiu na internátní škole ve Švýcarsku jsem